

Vždycky jsem chtěla

Dalo by se říct, že jeden telefonát před tříadvaceti lety změnil **DÁŠE ZÁ-ZVŮRKOVÉ** život.

Když přijímala hovor, netušila, že na druhém konci se ozve hlas Jiřího Suchého, který jí nabídne účinkování v legendárním Divadle Semafor. Poté slavila Dáša Zázvůrková úspěchy na dalších divadelních scénách a už za dva týdny, přesně šestadvacátého října, bude stát na pódiu v Obecním domě, kde na svém zatím největším koncertě vzdá poctu Haně Hegerové.

Co před koncertem prožíváte?

Obrovskou koncentraci, opakování textů, tréninky a každodenní cvičení. Změnila jsem i stravu a chodím pravidelně ke kamarádce na fyzioterapii, která mě dává dohromady. A vzhledem k tomu, že se koncert odehraje ve Smetanově síni, ve které můj muž nespo-

četněkrát dirigoval, je to i jistý závazek. Budu se bát, a ještě víc těšit. K prodeji zbývá už jen posledních pár lístků a to je krásný pocit.

Kdy se zrodil tenhle nápad?

Přede dvěma lety, když jsem vydávala první vinylovou desku Dáša Zázvůrková zpívá Hanu Hegerovou, navrhla Katka Žbirková, která mi moje alba vydává, že by to chtělo velký koncert s tímto repertoárem. Katku napadl Obecní dům. Nikdo mi nevěřil, že ho vyprodám. O to víc děkuji všem fanouškům, kteří mě podpořili a koupili si lístek. A díky patří i Martince Preissové, která se mnou celý rok a půl dělala reklamu při naší Opravné duši. Víte, mít takovou přítelkyni není samozřejmé. Aby s vámi jezdila křížem krážem po republice a neustále zvala na jiný projekt, než je ten její, sdílela pozvánky, to pro vás moc kolegyně neudělá, a že s tím mám zkušenosti. Dělají to dvě duše v mé blízkosti, a těmi jsou právě Martinka a Jitka Sedláčková. A toho si nesmírně vážím.

Písně královny českého šansonu zpíváte už dlouho. Chtělo to, myslím, velkou odvahu.

To, že jednou budu zpívat šansony, napadlo už moji paní profesorku herectví, paní Danu Hlaváčovou. Bylo mi dvacet let. Nevěřila jsem, že se budu moct někdy dotknout takhle silných příběhů. Vlastně jsem se tomu i dlouho bránila a cítila respekt, až to jednoho dne přišlo.

Jste v neposlední řadě také autorka a texty si píšete sama.

Tak tohle je pro mě určitý druh odvahy

a lehká dávka drzosti.

Jít před publikum se svými myšlenkami, tématy, s něčím, co chcete, aby s vámi lidé sdíleli a v těch příbězích se našli. Vždycky jsem chtěla jít svou cestou, věděla jsem, že nechci být pouze interpretkou. Začalo to už v Divadle Semafor, kde jsem pozorovala Jiřího Suchého a jeho autorské divadlo. A pak do mého života přišel muž, a ne ledajaký, který mě v mé tvorbě neskutecně podporoval. Byl přísný, nenechal mě psát banality, za to mu nikdy nepřestanu být vděčná. Než vydám song, musí mi znít neustále v uších, pokud si druhý den tu písničku nezpívám, mažu ji.

Vaše písničky jsou hlavně o lásce...

To až s předposlední deskou Věřím v brzké lepší příští, kde jsem se poprvé vyznala ze svých citů. Nikdy předtím jsem takhle konkrétně o lásce nepsala. Samozřejmě to bylo spojené s odchodem mého muže, takže to byl určitý druh terapie. A pokaždé když někde zazpívám píseň Ještě ne, je

k neuvěření, kolik lidí za mnou přijde, že ztratili svého partnera a že jim tahle písnička pomáhá. To je to nejhezčí, co vám člověk po koncertě může říct.

Připravujete novou desku. Jak se bude jmenovat?

Nad tím jsem ještě nepřemýšlela. Až budu mít všechny příběhy po kupě, tak pak mi z toho vyjde jasná message.

Zatím jen vím, že deska se bude skládat ze tří darů života, bez kterých bych neuměla být. Bude tam trilogie lásky,

5x o Dášě

- Narodila se 9. června 1981 v Benešově. Absolvovala pedagogické lyceum, poté nonverbální komediální divadlo na HAMU a na FF UK obor Italianistika.
- Hrála v Divadle Semafor, v Hudebním divadle Karlín, v Národním divadle Praha a v Divadle Ungelt.
- Nově hostuje v Divadle v Řeznické.
- Vydala alba Ať trvají ty nymfy, Mirákl 9, Věřím v brzké lepší příští a Dáša Zázvůrková zpívá Hanu Hegerovou.
- Píše texty, skládá hudbu, koncertuje a v současné době jezdí spolu s Martinou Preissovou s projektem Opravná duš.

Ale moje býčí povaha mi velí, že kdybych měla umřít, tak to prostě dodělám.“

JÍT SVOU CESTOU

radosti a svobody. V každé části bude píseň, která se dotýká mých současných pocitů a vjemů, u nichž cítím, že se o ně musím podělit. Deska vyjde v roce 2027, ale kdy konkrétně, to ještě nevím. Směřuju ji spíš na druhou polovinu roku. Už teď ale můžu prozradit, že tam bude jeden duet s mužem, který píše výjimečné básně, a já měla tu čest jednu z nich zhudebnit. Píseň zazní poprvé v Obecním domě. Název nese Já vím, já znám. Ale o koho jde, si zatím nechám pro sebe.

S Martinou Preissovou hostujete s programem Opravna duší. O čem vypráví?

Je to autorský projekt dvou hereček a zpěvaček. Cítily jsme, že se potřebujeme vymanit ze zajetých kolejí, že chceme jít každá vlastní cestou skrze naši tvorbu. Martina v té době vydala už dvě knihy, já dvě alba a věděly jsme, že chceme šířit náš repertoár a příběhy formou humoru a melodií, a tak jezdíme křížem krážem po republice a léčíme lidem jejich duše. Teď nově začínáme hrát ve Werichově vile v Praze.

Kde máte svou „opravnu duše“ vy?

V lese. O samotě. Tam je mi nejlíp a bezpečno. A v těch nejtěžších chvílích mi pomáhali moji rodiče a nejbližší. Není těch spřízněných duší moc, ale o to víc jsem šťastná, že jsou.

Když řeknu Divadlo Semafor...

Bylo to neskutečný štěstí. Protože jsem se potkala s mým idolem Jitkou Molavcovou. Psal se rok 2003. Zrovna jsem tankovala naftu do svého fiátku, když mi někdo zavolal z pevné linky, a ten pan Někdo byl Jiří Suchý osobně, nabídl mi spolupráci. Málem jsem omdlela. A tak začala krásná léta. Nikdy nezapomenu na naše setkávání s Jitkou Molavcovou, kterou miluju od dětství a vážím si jí jako klaunky, šansoniérky, herečky a duše, která je tak věrná a laskavá. Měla jsem velký štěstí. V Semaforu a pak i v Národním divadle, kde mi Jitka v Dobře placené procházce hrála tetu z Liverpoolu.

Jaká jste byla holčička?

Kdybyste se zeptali moji maminky, určitě by vám neřekla, že jsem

se chovala jako holčička. Myslím, že i moji spolužáci se mě báli. Byla jsem dračice, lehce surové dítě, které potřebovalo neustále vyhrávat v šedesátce a stovce. Koketovala jsem s atletikou, ale nakonec jsem to všechno hezky spojila. Vystudovala jsem HAMU, kde jsem z tepláků nevylezla, a pak se prozpívala až do Obecního domu.

Jak vzpomínáte na HAMU?

S něhou, humorem a láskou. Neměli jsme tenkrát peníze, dělila jsem se o polévku s mým spolužákem Radimem Vizvářem, dneska hvězdou v oboru pantomima. Myslím, že spousta studentů, kteří dnes studují soukromé školy a platí jim to tatínek, ani netuší, o čem teď píšu. Ale na druhé straně nás to ohromně zocelilo a dokázali jsme si tvrdě a úspěšně vydržet svoji cestu sami a na to jsem už dneska hodně pyšná.

Vaší velkou láskou je Itálie. Kdy vzplanula?

Miluju Itálii od první chvilky, bylo mi čtrnáct, když mě tam rodiče poprvé vzali. Pokaždé když přiletím do Říma, cítím se tam doma. A co mě fascinuje? Ten každodenní život. Ve svém věku a po všech těch zkušenostech miluju obyčejný věci a neobyčejný lidi. Zdravé lidi.

Přijala jste nabídku Divadla v Řeznické, kde hrajete v inscenaci Vraťte nám Sofii Lorenovou.

Je to role, která mě nesmírně baví, a sešla se nám moc hezka parta. S Jitkou Sedláčkovou nás pojí přátelství, jsme spolu na jevišti už ve čtvrté inscenaci, a to, co jsme spolu prožili, je pro mě hodně silné. Jinak inscenace vznikla díky dalšímu mému příteli, a tím je

Martin Žagan. I proto je mi hra tak blízká, jsem mezi lidmi, kde mi je hezky a cítím se bezpečně. Už si jinak práci nevybírám.

Našla jste si čas i na studia.

Loni jsem zahájila studium na Palackého univerzitě v Olomouci a před pár dny nastoupila do druhého ročníku magisterského studia obor Italská kultura a italský jazyk. Je to krásné jezdit jednou za měsíc do Olomouce, setkávat se tam se spolužačkami a stát se zase tou houbou a nasávat od literatury až po historii vše, co s Itálií souvisí. Taky musím upřímně říct, že v kombinaci se zkouškami a mou prací je to někdy víc než náročné. Ale moje býčí povaha mi velí, že kdybych měla umřít, tak to prostě dodělám.

Nikdy jste nelitovala, že jste se rozhodla pro uměleckou dráhu?

Nikdy, ani v tom období, kdy nemáte na rohlík, nejste hvězda, tudíž nikoho nezajímáte. Vzpomínám si, když jsem začínala a měla první samostatné koncerty v Semaforu, tak se mě neustále novináři ptali: „A koho tam budete mít?“ A jednou jsem se už naštvála a řekla: „Sebe!“ Jsem už v životní fázi, kdy si jedu tvrdě svoji cestu tak, jak si přeju já, a vybírám si, koho chci mít po svém boku. Když mi někdo napíše nějaké nesmysly, zablokuj ho, když mě někdo nenávidí, mám s ním soucit. Pokud někdo potřebuje pomoc, jsem tady pro něj. A mám-li z něčeho radost, mám ji s kým sdílet, když mám smutek na duši, mám komu zavolat. Jsem šťastlivec, co dělá džob, který ho baví. A navrch cítím, že teď to má ten správný smysl. Píšu příběhy, které lidi oslovují a už si je v hledišti zpívají se mnou. Co víc si může zpěvačka a autorka přát. ■

Alida Horváthová

Dáša Zázvůrková a Radim Madeja v inscenaci Vraťte nám Sofii Lorenovou.

◀ S Martinou Preissovou vystupuje Dáša v programu Opravna duší.